

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

'N RIJKE AAP ZONDER STAART

volks blijspel in drie bedrijven

door

André Vermeulen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2007
Nr.1603

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk 'N RIJKE AAP ZONDER STAART' op te voeren moet de naam van auteur *ANDRE VERMEULEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1986 Toneelfonds J. Janssens/André Vermeulen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ROLVERDELING.

ODILLON (OTTO geeft : OTOKE, AUTOKE, TOTKE.) VAN COMPERNOLLE.

ANTOINETTE, zijn vrouw.

GILBERTE, hun dochter.

KAREL VERSTRINGHE, haar verloofde.

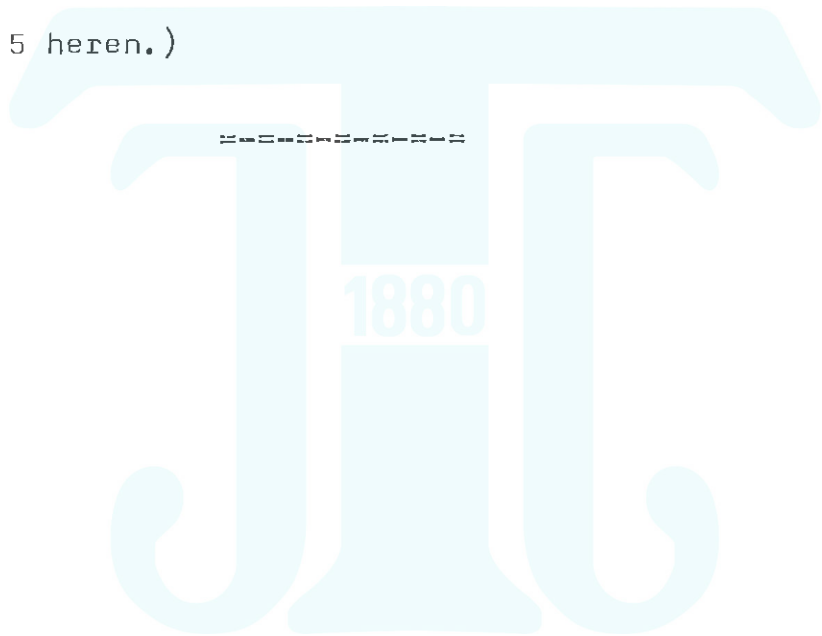
ANATOL, de butler.

SYLVIA, zijn vriendin.

SOUPAPKE, vriend van Odillon. (Francis, Frans, Suske.)

ANTOON Duboef, psuedo-psiater.

(3 dames - 5 heren.)

KORTE INHOUD.

Als Odillon, een werkloze bouwvakker, een reusachtig fortuin erft van zijn nonkel Medard, die in Amerika rijkdom heeft vergaard, beginnen pas de moeilijkheden. Hijzelf blijft er vrij nuchter bij, hij beoefent terug zijn hobby's, schilderen, schrijven, dichten, maar zijn vrouw Antoinette krijgt, wat men in de volksmond noemt "het zot". Zij begint buitensporigheden te doen, werft een butler aan, gaat op cruise, gokt in Las Vegas, doet alles om in de hogere kringen binnen te geraken, en dat tegen de zin van Odillongevolg : een felle ruzie.

Anatol, de butler, een lepe vos die geld ruikt, stuurt zijn vriendin Sylvia op Odillon af, om hem te verleiden en hem wat miljoentjes af te troggelen, maar, Soupapke, gebuur en vriend van Odillon, waakt, luistert een gesprek tussen Sylvia en Anatol af. Hij verwittigt dadelijk Odillon en samen besluiten zij, op hun manier, de twee aftroggelaars aan te pakken, een manier die leidt tot gekke situaties, maar die ook zorgt dat de goede verstandhouding tussen Odillon en Antoinette weer tot stand komt.

=====

E E R S T E B E D R I J F.
=====

(Het decor omvat de klassieke woonkamer, of living, van een doorsneegezin, men kan echter merken dat de vrouw des huizes een zekere voorkeur voor luxe heeft, men kan dat duidelijk merken bv. aan een paar dure schilderijen, een luxueuse luchter, een lederen salon, enz.... Wat echter het meest opvalt is een schilders-ezel, die ergens opgesteld staat, met een onafgewerkt schilderij erop.

Als het doek opgaat, ziet men de vrouw des huizes, Antoinette Desplenter, een pronte vrouw van middelbare leeftijd, zij is bezig met een fijn haakwerk of iets dergelijks tot plots Gilberte, haar dochter, haastig binnenkomt, een paar boeken op tafel legt en onrustig begint te zoeken in laden en kasten!

ANTOINETTE. (Verbaasd.) Wel, wat scheelt er, wat zoekt ge toch?

GILBERTE. Wat er scheelt? Dat ik nergens dat derde boek meer terugvindt, hebt gij het soms niet verkeerd weggelegd?

ANTOINETTE. Boek...? Boek..? Welk boek?

GILBERTE. Dat blauw gekaft, ma, "de reis naar Plutonia". (Zoekt verder.) De bibliothecaris zal van zijn oren maken, als ik dat boek niet terug breng!

ANTOINETTE. Neen, niet gezien, meisje, ge moet veel meer zorg dragen voor uw boeken, ge zijt veel te slordig, juist lijk uw vader!

GILBERTE. Als 't u belieft, mama, wat komt papa hierbij te pas, (Zoekt verder.) weet ge hoe het gaat hier in huis?

ANTOINETTE. Ik ben heel nieuwsgierig om het te vernemen!

GILBERTE. Papa, ja, ik weet het, die legt nooit iets weg, maar hij weet alles liggen, maar gij mama, gij legt alles weg, maar...gij vindt nooit iets terug.

ANTOINETTE. (Nijdig.) Ja...trek maar partij voor uw vader, lijk altijd!

GILBERTE. (Al zoekend.) Ik trek voor niemand partij, maar ge maakt het allemaal veel te moeilijk. (Zucht.) Mens, wat is het toch tegenwoordig moeilijk om ouders op te voeden. (Vindt het boek ergens.) Ha,...hier is het...ik ben weg, hè, ma. (Trekt haastig regenmantel of iets aan.) Karel zal al staan wachten!

ANTOINETTE. (Nijdig.) Gaat ge weer dat stukske mekanieker ontmoeten. Meisje toch, dat is toch geen partij voor u..., nu dat we rijk zijn zult ge wel andere aanbidders krijgen, ge moet kies-

keuriger zijn!

GILBERTE. Karel en ik kennen elkaar reeds een hele tijd, hij is een deftige jongen, een goede stielman, en...wij zien elkaar graag, en dat telt toch ook in het leven, dunkt me... Er zijn toch nog andere waarden in het leven dan geld, maar...ik heb nu geen tijd om daarover te redetwisten...ma...ik ben weg,...tot vanmiddag, hè. (Af.)

ANTOINETTE. (Staart haar zuchtend na.) Daar is nu eens geen klappen aan dat meisje, maar...zij zal nog wel veranderen, wacht maar! (Zij schikt nog enkele dingen, een kussen, een vaas, enz.... Plots roept zij luid.) Anatol...Anatol, kom eens hier. (Bedenkt zich plots.) 't Is waar ook, ik hoef nu niet meer te roepen. (Neemt bel op tafel en belt er nogal veelvuldig mee, na enige tijd komt Anatol, de butler, op. Hij draagt het klassieke butlerspak, is nogal een fatterig, kruiperig type, spreekt uiterst beleefd, te...beleefd, maakt te..veel buigingen en maakt meermaals zijn zinnen af, met op lijzige, hoge toon te vragen ..."Begrijpt u mij?")

BUTLER. Heeft mevrouw geroepen...? (Buigt.)

ANTOINETTE. Ja, Anatol, ik heb geroepen...en gebeld!

BUTLER. Wat verlangt mevrouw? (Buigt.)

ANTOINETTE. (Schiet uit.) Mevrouw...mevrouw, ik wens niet met mevrouw aangesproken te worden, want ik ben nu madam en wens met madam aangesproken te worden, goed verstaan, Anatol?

BUTLER. Wel...Mevr...heu, madam, U weet dat ik noodgedwongen mijn vorige dienst heb moeten verlaten omdat mijn werkgeefster, mevrouw Alida - Farilde - Clotilde - Marie - Germaine van Blaffeghem tot Kruidenbeke overleden was (Maakt buiging.) ...God hebbe haar zielWel...die dame wenste altijd aangesproken te worden met mevrouw, dat stond zoveel chiquer vond zij...(Buigt.) Begrijpt u mij...? Het had veel meer stijl, vond zij, en...vind u dat ook niet?... (Buigt.)...Mevrouw!

ANTOINETTE. (Loopt peinzend heen en weer.) Mevrouw Odillon van Compernelle...? Hmm..ja, dat klinkt niet slecht...(Denkt na.) Mevrouw Antoinette van Compernelle,...hmm..wel ja, u kunt wel gelijk hebben, zeg maar voortaan...Mevrouw...ja, dat klinkt goed, hè...Anatol. (Anatol buigt.) Tenslotte zeggen ze tegen het eerste-het-beste viswijf ook madam, ja,...zeg maar...Mevrouw?

BUTLER. Daarin hebt u volkomen gelijk, mevrouw...(Buigt.) en...

wat wenst mevrouw verder nog?

ANTOINETTE. Wel, het is vandaag zondag en aangezien ik niet van zins ben van zelf te koken, vraag ik u om eens te bellen naar het restaurant in de stad, om te vragen wat er vandaag op het menu staat, het zal wel iets meer kosten, maar....(Lacht dom.), wij hebben nu toch geld genoeg.

RUTLER. (Buigt.) Zal ik doen, mevrouw, en...tussen haakjes, mevrouw, geld is tenslotte maar gemaakt om u te dienen, nietwaar mevrouw. (Buigt terug.)

ANTOINETTE. Dat is zeker, Anatol, ik zeg altijd, die het heeft, speelt het. (Lacht terug dwaas, neemt terug haakwerk op, zich zich.)

BUTLER. (Gaat naar telefoon, belt.) Hallo, spreek ik met hotel Savoy, ja? 't Is hier de butler van Mevrouw Antoinette van Compernelle. (Antoinette straalt.) Mevrouw vraagt welk menu er vandaag ter beschikking is, wacht even, ik zal het noteren. (Noteert.) Ja, Waterkersroomsoep...ja, timbaal van langoest, ja....garnalen met pilafrijst, ja, uitstekend....lamszadel niçoise met flageolets en gevulde artisjok, heel goed...ja,...en...bavarois met frambozensaus, ja...ik heb alles genoteerd. Als mevrouw haar keuze gemaakt heeft laat ik het u weten, een minuutje. (laat toestel open.) Wel, mevrouw, de kok heeft vandaag iets extra bereid, en...

ANTOINETTE. Ja, ik heb het gehoord, Anatol...en surtout dat met die frambozensaus...., hmmm...(Smakt met tong.) dat klinkt goed, hè. (Butler buigt.) Anatol, zeg maar dat zij alles mogen brengen....Hmm, frambozensaus...! Jam, jam!

BUTLER. Alles?...Alles...? Mevrouw is dat niet...heu...een beetje van het goede teveel...? Mevrouw....(Buigt.)

ANTOINETTE. Beter te veel dan te weinig...!

BUTLER. Zoals u wenst, mevrouw. (Buigt.) Heu,...mag ik mevrouw erop wijzen dat zulk een uitgebreid en exclusief diner uiteraard getuigt van goede smaak, en dus genuttigd wordt op een later uur, laat ons zeggen, zo...rond twee uur, met fluweelzachte achtergrond muziek en een overvloed aan kaarslicht...begrijpt u mij...? Mevrouw! (Buigt.)

ANTOINETTE. (Kijkt ietwat domverbaasd.) Ja...? Is het waar...? Wel dan om twee uur, ja, bel maar terug dat we om twee uur zouden willen eten!

BUTLER. Heu...dineren, bedoelt u, mevrouw?

ANTOINETTE. Dat wil ik zeggen, Anatol!

BUTLER. (Buigt.) Goed, mevrouw. (Neemt hoorn op, en hij geeft in de telefoon nogal bazig zijn orders, en legt dan toestel terug toe.)

ANTOINETTE. Anatol, ge sprak daarjuist van overvloedig kaarslicht, maar...wij hebben maar één doos met vier kaarsen in voorraad, en het zijn daarbij nog witte ook, het zouden tenminste toch gekleurde mogen zijn, nietwaar. (Butler buigt.) dus,...bestel er nog maar wat, laat ons zeggen...een twee...driehonderd...

BUTLER. Tweehonderd stuks, mevrouw...?

ANTOINETTE. Nee, nee, twee - driehonderd kilo, dat zal wel genoeg zijn, hè en daarbij (nogal dom.) hebben wij er teveel, ze eten geen brood, hè?

BUTLER. (Moet even slikken.) Twee...honderd kilo...kaarsen? Zoals u wil, mevrouw. (Buigt.)

ANTOINETTE. A propos! Anatol, weet gij niet waar mijn man uithangt, hij was daarjuist nergens te vinden.

BUTLER. Nee, mevrouw, dat weet ik niet, en daarbij, ik heb het recht niet om de gangen van mijnheer uw gemaal na te gaan, begrijpt u mij? Mevrouw? (Buigt.)

ANTOINETTE. Wat zegt gij daar? Mijnheer...uw gemaal?...Wat betekent dat?

BUTLER. Wel, mevrouw, in welstellende, hogere kringen bedoelen ze met mijnheer, hun gemaal, hun man...hun echtgenoot, begrijpt u mij?

ANTOINETTE. Dat wist ik niet,...in onze kringen zeggen ze hier altijd...mijne man,...mijnen vent,...mijnen baas.

BUTLER. Ja, dat begrijp ik wel, mevrouw, maar nu u tot de betere kringen gaat behoren,...tot de wereld van de High Society,...raad ik u aan, met permissie, mevrouw, (Buigt.) de benamingen die u daarnet opnoemde en die eigen zijn aan de vocabulaire van de gewone man, om die te vervangen door meer gepaste uitdrukkingen zoals...mijnheer uw gemaal...mijnheer uw echtgenoot, begrijpt u mij mevrouw? (Buigt.)

ANTOINETTE. (Verbaasd.) Ik meen dat ik u begin te begrijpen... Heu,...alleen...dienen fok...fokabulair, dat versta ik niet, maar allez, ik dank de hemel dat wij iemand als gij aangeworven hebben, ik denk dat wij nog veel van u kunnen leren om ons wegwijs te maken in die wereld van heis...heissosjeteit, of hoe was het ook

weer?

BUTLER. (Buigt.) High Society, mevrouw!

ANTOINETTE. Ja...ja...Hei sjossosjeteit. (Probeert het enkele keren uit te spreken, komisch.) Zeg, Anatol, als mijn vroegere vriendinnen dat zullen horen, zij zullen in hun broek pissen van nijdigheid en jaloezie, ho, ho, in de Hei sjosjeteit!

BUTLER. (Buigt.) Staat u mij toe, mevrouw, dat ik nu ga proberen uw gemaal, pardon, mijnheer uw gemaal te vinden.

ANTOINETTE. (Met een air alsof...) Ik sta het u toe, Anatol. (Butler buigt en af.) Toch een beleefd manneke, ik geloof dat wij daar nog veel plezier gaan aan beleven! ...Ge ziet dat hij zijne wereld kent, nu...het zal nodig zijn ook, want als hij mijne man heu,...(Verbetert zich.) mijne echtgenoot een beetje manieren wil bijleren, zal hij alleszins nog niet veel overschot hebben. (Ongeduldig nu, kijkt door venster.).... Waar zit hij toch?... Hij zal toch weer niet op stap zijn zeker met dat vies manneke van hiernaast, dat simpel velomakerke van niemendal...ik weet het, het is altijd zijne beste kamaraad geweest, en het is wel een komiek manneke, maar...nu dat wij in hogere kringen thuishoren, (Zet zich terug en neemt haakwerk op.) en de wereld van de ..., hoe is het ook weer?, in de...Hei sjosjeteit, zou die vriendschap moeten gedaan zijn, dat past nu niet meer. (Zucht.) Ja, ja, dat mijne vent, (Verbetert.) ...Heu, mijne echtgenoot... mijn gemaal, wat klinkt er nu beter? (Denkt na.) Enfin soit, ik zal maar zeggen mijne man, wij mogen de soep nu ook nu niet te vet maken...ja, dat mijn man maar wilde mijn gedacht doen, hè. (Zucht en staart dromerig voor zich uit.) ...Ik liet mij ergens in Florida of Spanje een sjæk spel zetten met een zwembad of twee, en ik zou ganser dagen niets meer doen..., en lekker liggen bruinen in 't zonneke. (Zucht.) ...Enfin, het zal nog voor de eerste dagen niet zijn, want op dat vlak wilt mijne man niet luisteren...., hij zal nu al genoeg van zijn oren maken, als hij hoort dat wij een maand of twee op cruise gaan. (Spreekt uit Kruisse.) Dat zal nog een heel spel zijn om hem dat aan zijn verstand te brengen. (Men hoort gelach en gebabbel achter de schermen, de deur gaat open en daar verschijnen Odillon en Soupapke, twee kamaraden door dik en dun, zijn zij: beiden in trainingspak, zij schijgen nog na van hun laatste spurtje en zien er bij zonder opgewekt uit, Odillon heeft een ruikertje veldbloemen bij zich.)

ANTOINETTE. (Verbaasd.) Wat betekent dat?...Waar zijt ge geweest? ...en wat betekenen die bloemen?...Moet ge misschien mee opstappen in de processie?

ODILLON. (Is een man van middelbare leeftijd.) Vrouwe, deze nederige, maar prachtige veldbloemen hebben wij deze voormiddag geplukt, ik en..Soupapke, schoon hè, allez, zet ze rap in een vaasje, en...morgen ga ik dan proberen om ze te schilderen.

SOUPAPKE. (Een mager manneke, een echte zenuwpiet, ietske ouder dan Odillon, spreekt met licht spraakgebrek, bepaalde woorden komen er soms moeilijk uit.) Ja, Netje, wij waren gans de de vo..voormiddag in het bos, en wij hebben daar die bloe...bloemetjes geplukt, wij hebben gans de tijd ge...gejogt.

ANTOINETTE. ...? Wat hebt ge gedaan?...Gejaagd?...Op wat?

ODILLON. Zij denkt dat wij gejaagd hebben, wij hebben een beetje gelopen, wat aan jogging gedaan. Allez, kom, neem eens een vaas dat ik die bloemetjes er kan inzetten.

ANTOINETTE. Ik denk er niet aan!

ODILLON. (In goed humeur.) Goed, goed, dan laat ik een vaas brengen door dienen geuniformeerde gatlikker, door dienen gepommadeerden martiko, die gij hier in huis gehaald hebt, in plaats van kon-tent te zijn met een gewone meid, lijk iedereen, maar nee, madam moest een butler hebben. (Soupapke doet terzijde enige turnoefeningen die nogal pijnlijk overkomen, komisch. Odillon legt bloemen op tafel, neemt bel en belt om butler.) Soupapke, zet u jongen, wij gaan iets drinken, hè, wij hebben het verdiend.

SOUPAPKE. Dat...heu, dat re..refu..fuseer ik nooit. (Beiden zetten zich op hun gemak, Odillon heeft fles drank uit kast genomen en schenkt in, Antoinette zit of staat erbij met een gezicht als een donderwolk.)

SOUPAPKE. (Heeft tabaksdoos te voorschijn gehaald en draait zich nogal onhandig een dikke sigaret.) Ik ga mij rap ene draaien, Lonne, want met al dat lo...lopen, ik had bij...bijna gene adem meer.

ODILLON. Ge weet dat dat slecht is wor u, Soupapke, hier zie, dat is beter. (Heft glas.) Santè, Soupapke!

SOUPAPKE. Ge...ge...gezondheid, Lonne! (Butler intussen op.)

BUTLER. (Buigt.) Heeft mevrouw gebeld?

ODILLON. (Verbaasd.) Mevrouw?...Mevrouw?...Nee, mevrouw heeft niet gebeld, het is deze keer mijnheer die gebeld heeft, heu...

Zeg...Anatolius...

BUTLER. (Onderbreekt hem.) Anatol is mijn naam, mijnheer, en niet Anatolius...en overeenkomstig de regels der beleefdheid, ziet u...mijnheer...(buigt.)...begrijpt u mij?

ODILLON. Wat krijgen we nu? Ik mag niet meer zeggen wat ik wil en dan nog in mijn eigen huis, maar...het is goed, ik ga nu eens uiterst beleefd zijn. (Hij gaat voor Anatol staan en zegt overdreven plechtig, maar spottend, teatraal.)

Anatol, mag ik u eens wat vragen,
ik doe dat niet om u te plagen,
maar die bloemen vragen water en een vaas.
Wilt ge dat eens doen voor uwen baas?

(Odillon en Soupapke lachen hartelijk.)

ANATOL. (Enigzins vies gemutst.) Zal ik dadelijk doen, mijnheer!
(Af.)

ODILLON. Hebt ge dat gezien, Soupapke? Hoe dat ik zulke gasten aanpak. Zo moet ge ze aanpakken! (Doet butler na.) Begrijpt u mij? (Beiden schateren van het lachen.)

ANTOINETTE. (Kwaad.) Dat zijn toch geen manieren, hè, als ge zo verder met Anatol de spot drijft, zullen wij hem nog kwijtgeraken!

ODILLON. Ha..., maar dat zal een klein verlies zijn. (Schenkt hun bieden nog een glas uit.) Kom, Soupapke, drink uit,...Santè!

ANATOL. (Op met vaas.) Als 't u belieft, mijnheer, zal ik ze even schikken?

ODILLON. Doet u maar, Anatolius, ze liggen daar op tafel!

ANTOINETTE. (Vergoelijkend.) Doe maar, jongen. (Butler schikt bloemen in vaas.)

SOUPAPKE. (Die dit allemaal zit te bekijken.) Het is t...toch gemakkelijk, rijk zijn, hè, ge vraagt m...maar en een ander doet het voor u!

ODILLON. Ja,...dat is het wel, maar...eigenlijk verandert dat toch weinig de zin van het leven.

ANTOINETTE. (Zucht.) We zijn weer zover, de filosoof gaat het eens zeggen!

SOUPAPKE. Ik p...p...peins, dat het juist zo rijk zijn is, dat dat het verschil maakt.

ODILLON. In zekere zin wel, maar...luister eens, Soupapke, ik ga u eens haarfijn uitleggen hoe het feitelijk in elkaar zit.

ANTOINETTE. (Kwaad.) Ja, leg het hem eens..haarfijn uit!

ODILLON. Om te beginnen, ge kunt in het leven t`e weinig hebben, dat is dus armoede, bon, dus die mensen hebben tekort, zij moeten dus kontent zijn met een klein beetje...een heel klein beetje, en dat is zeker niet plezant. (Soupapke luistert aandachtig en knikt ja, of schudt nee, naargelang.) Ten tweede, ge kunt in het leven voldoende verdienen om het noodzakelijke voor u en uw gezin aan te schaffen, ge hebt dus (Met nadruk.), ge hebt dus genoeg!

SOUPAPKE. Ge...ge...genoeg? Ik heb er nog maar t...twee binnen ge...gekiept, noemt gij dat genoeg? (Hij bedoelt glaasjes jenever)

ODILLON. (Lacht.) Ik hoor u al komen....(Schenkt derde borrel in) Ten derde, ge zijt rijk en ge verdient geld lijk modder, dus hebt ge geld te veel, en dan..., dan begint het, ge begint buitensporigheden te doen, ge smijt met geld, maar...ge zijt met niets meer kontent, ge zet een villa of twee, met alles erop en eraan, ge koopt u een auto of tien, een vlieger, een boot, enz., enz. (Kijkt steeds naar zijn vrouw en zegt achter zijn hand.) Ge gaat al eens naar de vrouwkes van plezier....

SOUPAPKE. (Verontwaardigd.) Ik?...Naar...naar de w...wij...wijven? Voor w...wie aanziet ge mij dan wel?

ODILLON. (Wrevelig.) 't Is maar een voorbeeld dat ik geef, dus.. Soupapke, moesten zij minder rijk zijn, zij zouden veel gelukkiger zijn. Verstaat ge mij?...Soupapke? (Doet weer butler na.) Begrijpt u mij? (Buigt stijfjes. Allen lachen. Antoinette kijkt kwaad.) Nee, jongen...om kontent te zijn in het leven, moet ge kunnen weggeven, t`e veel is t`e veel! Allez, het schoonste bewijs zeg nu zelf, als gij in uw velokot een band opblaast en ge steekt er teveel lucht in...wat gebeurt er dan...?

SOUPAPKE. W...wat er dan gebeurt?... Wel...boem, h`e. (Doet teken ontploffing.)

ODILLON. Juist!...Heel juist! Te veel h`e, dus...!

SOUPAPKE. Zoudt ge w...willen geloven dat ge een echte fi...fi...filosoof zijt. (Antoinette doet ongelovige tekens.) ...Nu begin ik te begrijpen waarom onze gebuur v...van vroeger, P..Poe., Poepke Lagrange heette hij, wel, die had een boomgaard naast ons huis, en als het hard had ge...gewaaid, raapte hij de afgevalen peren op, bracht er een m...mandje naar mijn m...moe...moeder en zei hij, Lisa, zei hij, ik ben hier met een mandje p...p...peren, en ge ziet van hier d...da...dat ons m...moeder heel k...kontent was, want ge weet, we...we waren wij t...thuis met veertien, ja ons

v...vader heeft altijd een d...doe...doenderik geweest, hè, en...
zei hij, k...kunt ge ze niet opeten of bewaren m...maakt er ap...
appelmoes van, zei hij, ja, dat zei hij, en hij was k...kon...kon-
tent,...hij kon weggeven.

ODILLON. (Lacht.) Allez, Soupapke, niet te veel liegen, hè, ap-
pelmoes van peren, alles, allez!

SOUPAPKE. 't Zal dan p...pe...perenmoes geweest zijn, hè.

ANTOINETTE. Ge zijt juist twee kleine jongens. (Kwaad.) Ge zijt
twee grote simpelaars, ge lacht met een prul van niemendal.

BUTLER. (Heeft ondertussen de bloemen geschikt.) Mag ik mij nu
terugtrekken? Mijnheer (Buigt.)...Mevrouw...(Buigt.).

ODILLON. (Spottend.) Ja, jongen, trek u maar terug. (Butler af)
Kom Soupapke, drink er nog eentje. (Odillon is in een goede bui)
....Santè!

SOUPAPKE. (Kijkt op horloge.) Het wordt de moment, zie ik, om mij
ook terug te trekken, ik m...moet nog mijn p...po...potje koken,
en ge weet, een v..vrij...vrijgezel alleen, nietwaar!

ODILLON. Ach, jongen, als het maar dat is, ge kunt hier ook eten!
(Antoinette doet tekens van dat gaat niet)

ODILLON. (Snapt het niet.) Wat staat gij daar te molenwieken?
Ha, ja, nu dat ge 't zegt, niet...Ja, Soupapke, eerst een beetje
eten, dan een uurtje rusten, en...dan ga ik weer aan de slag, daar
zie, dat schilderij afmaken, wat denkt ge ervan, Soupapke?

SOUPAPKE. (Komt nader en bewondert onafgewerkt schilderij.) Da..
dat trekt er al op, hè, Lonne, hoe gaat ge d...dat noemen?

ODILLON. (Fier.)Zomer...in het bos! Goed, hè, al zeg ik
het zelf.

SOUPAPKE. Z...zo...zomer in het bos, 't is gelijk in ons liedje,
allez, ik wil zeggen, uw l...liedje, hebt gij het al gehoord,
N...Netje? Kom, Lonne, w...wij gaan het een keer z...zingen voor
haar!

ODILLON. Ja, wij gaan het eens zingen (Met nadruk.) ...voor haar!
(Beiden stellen zich op, Lonne eerst, dan Soupapke, met beide han-
den in Odillons heupen.)

SOUPAPKE. N...niet te rap, hè, Lonne, want ge weet, dat ik soms
eens durf ra...ra...rateren, hè, allez, kom. (Beiden draaien rond
de tafel en Antoinette en zingen op komische wijze het volgende
stroofje :)

Daar in het bos, al op het mos,

daar lopen wij ons spieren los.

't Mag lente, herfst of winter zijn,
maar 's zomers is 't een waar festijn,
daar zingen de vogels, springt het konijn,
maar niets hoeft voor ons bang te zijn. (2 maal.)

SOUPAPKE. Wel, wat p...pei...peinst ge ervan, Netje, wij staan nog wel niet in de t...to...top tien, maar 't scheelt niet veel, hoor!

ANTOINETTE. (Kan er nu toch mee lachen.) Jullie zijt een koppel rare gasten.

SOUPAPKE. Rare...m...maar ware, allez, ik moet nu verder, ik ben weg, hè, chef! (Slaat ietwat dwaas militairachtig aan.)

ODILLON. Soupapke, smakelijk hè, en ge weet wat ik gezegd heb, hè.

SOUPAPKE. Het k...komt in orde, chef, het k...komt in orde, dag allemaal. (Af.)

(Odillon ontdoet zich van zijn trainingsvest, die hij achteloos in een hoek slingert, iets waarop Antoinette afkeurend toekijkt.)

ANTOINETTE. (Wantrouwig.) En wat is dat allemaal met, het komt in orde, chef, en, ge weet wat ik gezegd heb,...wat betekent dat allemaal?

ODILLON. (Opgewekt.) Dat betekent, Antoinette, dat ik Soupapke aangesteld heb tot mijn persoonlijke bewaker, hij gaat mij helpen en verdedigen tot zijn laatste snik,...zegt hij toch.

ANTOINETTE. (Spottend.) Wat? Bewaker? Hij?...Dat konijnejong? 't Zal erop trekken. (Vervolgt kwaad.) Ik vind dat gij veel te veel spel maakt met dat manneke, 't is wel een komiek manneke, hij is niet contrarie, maar hij hoort en ziet hier veel te veel, dat hij beter niet zou horen of zien. (Odillon staat zijn schilderij te bezien.)

ODILLON. Hij mag dat doen,...hij bedoelt het goed en daarbij, ge moet nu niet denken omdat ik per toeval over een beetje meer geld beschik dan voorheen, dat ik mijn vrienden niet meer wil kennen.

ANTOINETTE. (Nijdig.) Nu moet ge hem eens horen tateren, (Met nadruk.) over een beetje...meer...geld...beschikken, ge zijt niet gij niet goed zeker? Weet gij wel?...dat...beetje meer geld, hoeveel dat wel is? (Butler komt op en ruimt tafel op, zet glazen weg, enz., maar...luistert alles af.)

ODILLON. (Ietwat verveeld.) Ik weet dat het veel is, maar juist kan ik het niet zeggen.

ANTOINETTE. (Strijdlustig.) Dan zal ik het u eens zeggen. (Butler luistert alles af op achtergrond.) Wel, dat bèetje meer geld dat gij van uw nonkel Medard uit Amerika geerfd hebt, (Slaat gemaakt godvruchtig een kruisteken.) God hebbe zijne ziel!, wel, dat bedraagt nu, volgens de rekeningen die bij onze notaris liggen...., twee en zeventig miljoen, achthonderdvijfenzestig duizend en negenentachtig frank...., aan voorschotten alleen...en...de rest moet nog nakomen van de verkoop van zijn huizen en gronden, enz. enz...., en dan spreek ik nog niet eens van zijn aandelen en dividenden in zijn oliebronnen, die...nu de uwe zijn, maar man toch, ge zijt onmetelijk rijk...en ge spreekt van...een...beetje....geld? (Butler sluipt stil weg.)

ODILLON. (Verbluft.) Zeg, vrouwe, ge zijt beter op de hoogte dan ik, zie ik...maar verandert dat allemaal zoveel voor een mens?

ANTOINETTE. (Beslist.) Ja 't zulle, ja 't zulle. (Zij schrikt zelf op bij haar dialect en verbetert zichzelf.) Jawel hoor, jawel hoor!

ODILLON. Dat is niet waar, mijn schaap!... Een mens verandert zomaar niet, en...als hij verandert, zal het nogal wel in de slechte betekenis zijn, ja, ja. Allez, zeg nu zelf, wat was ik vroeger?... Zeg het eens. (Antoinette antwoordt niet.) Ha, ge weet het niet meer, wel, ik zal het u ne keer zeggen, een...dopper was ik, een werkloze bouwvakker, die door omstandigheden, en de slechte tijd aan geen werk meer geraakte, (Bitter.)...te oud..., zegden ze, alsof 48 jaar nu zo oud is en een mens versleten zou zijn, en nu..., met dat beetje geld...

ANTOINETTE. (Schiets uit.) Is het nu haast gedaan met dat beetje... geld!

ODILLON. Wel goed, met al dat geld dan, en...hoe zijt ge daardoor niet verandert, gij...Antoinette Desplenter, wat waart gij vroeger...? Zeg het eens!...(Antoinette zwijgt.) Ach, ge weet het niet meer! Wel, ik zal het u eens zeggen, kuisvrouw...kuisvrouw eerste klas, en dat is toch zeker geen schande?...En nu,...nu zwaait ge met cheques en bankbiljetten, juist of het allemaal geen waarde meer heeft, maar..., in de grond zijt ge nog juist dezelfde Antoinette die ge vroeger waart, en...kleedt u maar chique, met...pelsmantels, en al dat duur en schoon is, ge zijt en ge blijft voor iedereen Antoinette, de kuisvrouw, en...als 't u belieft, schaamt u daar niet over. (Antoinette staat of zit er mok-